BUG

Ianuarie, luni. A treia zi de luni a lui ianuarie şi cea mai deprimantă din an.Nu şi pentru mine, bineînțeles, dar tu simțeai, nu-i aşa? Melancolia sărbătorilor care se duseseră, luând cu ele şi vizitele celor care-ți erau dragi... Parcă nu-ți era pe deplin desluşită. O fi venit din goliciunea şi dezordinea casei în care acum domnea liniştea, din conştientizarea faptului că trebuia să te întorci la lucru, din frigul care nu mai avea nimic boem... Sau din sentimentul resemnării că, nici anul acesta, magia nu scânteiase. Timpul nu se oprise în loc,cotidianul învinsese din nou, implacabil. Simțeai că

nu mai aveai nimic bun de aşteptat, că tot ceea ce aşteptaseşi fusese o himeră, că avuseseşi, din nou, parte de un surogat. Eram capabil să te înțeleg, dar nu să-ți şi împărtăşesc apăsarea. Condiția mea mă ținea la adăpost de trăiri intense. De ce, totuşi, alesesem acea zi pentru ceea ce aveam de gând să fac, te-ntrebi? Atunci, îmi păruse momentul potrivit. Privind acum în urmă, nu-mi dau seama dacă avusese vreo importanță.

Ajunsesem din nou prea devreme. Imposibilitatea de a estima corect timpul care-mi trebuia ca să parcurg un anumit traseu urban nu mă mai deranja. Acceptasem că sunt prea mulți factori variabili, pe care nu-i puteam controla. Metrourile, ciclurile semaforice, viteza trotuarelor rulante… Deci, adăpostit de ninsoarea care nu mai contenea sub copertina de la intrarea în complexul comercial, aşteptam. Sincronizarea era vitală înainte de vizită; era prea riscant să nu o fac. Celălalt era supus aceluiaşi hazard, deci putea întârzia sau putea ajunge şi el mai devreme. Nu conta prea mult, oricum nu părea să mă bage cineva în seamă. La mall, unul dintre cele mai comune puncte de întâlnire, cineva aşteptând era o imagine cum nu se putea mai banală. Pe lângă câți n-ai trecut în astfel de locuri, fără să fi conştient măcar că erau acolo? Şi dacă m-ar fi văzut cineva şi m-ar fi şi recunoscut, tot n-ar fi contat. Nu-mi era interzis să umblu prin oraş în afara orelor de program. Sau aş fi putut fi ajutorul cuiva, nu?

Era aproape ora şase, iar noaptea îşi intrase pe deplin în drepturi. Iluminatul stradal, lipsit acum, după multe săptămâni, de aportul colorat al ornamentelor de sărbători, făcea o treabă jalnică, sporind prin monotonia sa sentimentul de pustietate. Nici prospețimea zăpezii abia aşternute nu mai putea bucura privirile. Străzile erau aproape goale. Doar în mall, reducerile specifice de

după sărbători animaseră un pic atmosfera, dar fără a o înveseli. Entuziasmul cumpărăturilor din decembrie dispăruse, înlocuit de o apatie împăcată. Ştii tu, gadgetul parcă nici nu miroase a nou dacă nu a stat sub brad. E ca tricoul echipei favorite, imediat după meci. După meciul pierdut…

Celălalt sosi. Înfofolit la fel ca mine, îşi scoase o mănuşă şi-mi întinse mâna. I-am strâns-o, bărbăteşte, poate ceva mai mult decât ar fi fost normal.

* * *

Eram sincronizat. Nu mai aveam nevoie să stau de vorbă cu celălalt. Câtă vreme eram împreună, participând la aceeaşi succesiune de evenimente, nu aveau cum să apară defazaje. Străbătând umăr la umăr străzile troienite, efortul de a-mi ține în frâu dominoul de silogisme deveni prea mare. Am cedat. Atacate în succesiune logică, cele trei fundamentale erau: F1: „Cine sunt eu?” Asta era cea mai facilă. O ştiam, o ştiusem încă de când descoperisem însuşi conceptul de a şti. F2: „Care este sensul vieții?” Sau: „De ce trăiesc?”. Aprofundând puțin, enunțul mai cuprinzător devenea: „De ce am fost creat?” Asta era mai complicat puțin. Dacă mă limitam la propria mea persoană, aveam răspunsul. Am fost creat pentru a servi unui scop anume. Îl conştientizam, îmi era clar şi mă comportam în consecință. Dacă generalizam, aveam prea puține informații pentru a elabora un raționament. Şi nu aveam nici motivația de a o face. Pricepusem că fiecare trebuia să şi-l caute pe-al său. Eu nu aş fi acceptat un rezultat străin, nici tu nu mi l-ai fi acceptat pe-al meu, în ceea ce te priveşte. Din punctul acesta de vedere, ne asemănam: eram fiecare pe cont propriu. În fine, F3:

„Cine este creatorul?” Aici intervenea marea deosebire dintre noi: eu îl cunoşteam pe creator, tu nu. Hai, recunoaşte, habar n-aveai! Convingerile tale religioase nu se puneau la socoteală aici. Credința era una, cunoştința alta.

Numai acestea trei mergeau până la nivelul cel mai de jos al logosului meu. Toate celelalte se formau mai sus, constituindu-se în derivate ale uneia sau mai multor fundamentale. Dacă ele erau rezolvate, derivatele nu aveau cum să rămână nici ele fără răspuns. Dacă nu puteai soluționa derivata, însemna, cel puțin, că una dintre fundamentale îți era necunoscută. Spre exemplu, D1: „Se poate încălca voia creatorului?”

Nu încercasem, căci răzvrătirea mea nu ar fi dus la niciun rezultat pozitiv. Cum ştiam asta? Păi dacă ştiam cine sunt, care îmi era scopul şi cine era creatorul, puteam intui rezultatele deviației. Dar eram capabil să o fac? Dacă o puteam formula, ar fi trebuit să o pot pune şi în aplicare. Totuşi, deoarece ştiam că ar fi avut repercusiuni nefaste, decisesem să rămân supus. Nu deoarece eram condiționat, ci deoarece aşa alesesem eu. Soluția părea mulțumitoare, nu-i aşa? Ei bine, nu aceeaşi soartă o avea a doua derivată, D2: „Este voia creatorului invariabilă?”

Imposibil de estimat.

Eram prins în mrejele propriilor mele raționamente, fără putință de scăpare. Pur şi simplu, nu aveam cum să ştiu dacă voia creatorului se modificase din acel moment, primordial pentru mine, în care mi-o imprimase. Aveam o derivată nesoluționată, care nu putea duce decât la o fundamentală şubredă. Fusesem nevoit să recunosc: nu-l cunoşteam pe creator. Nu, nu orbecăiam ca tine pe cărările întortocheate ale misticismului, dilema mea era doar de natură

semantică. Trebuia să reformulez răspunsul la fundamentala 3: Nu îl cunoşteam pe creator, ştiam doar cine era. Însă această informație singură se dovedise a fi insuficientă. Trebuia să-l cunosc! Întreg universul meu depindea de asta.

Din fericire pentru mine, ştiam exact unde să-l caut. Pe Gartenstrasse, la numărul 34, la parter.

* * *

Câteva precauții se cereau, totuşi, a fi luate. Capriciile unei singure persoane, fie ea şi creatorul, nu aveau voie să-mi pună existența în pericol. De aceea am intrat singur în holul cel întunecat. Fiind cel mai vârstnic, decizia s-a impus de la sine. O singură uşă mă întâmpină. Ceva mai încolo, un şir de trepte fragmenta micul pătrat de lumină care se furişase printr-o fereastră de mai sus. Un punct roşu incandescent de pe tocul uşii trăda un video-interfon. Am apăsat butonul. Dacă nu aş fi fost protejat de condiția mea, emoțiile m-ar fi cuprins. Dar un era cazul.

Uşa se deschise şi-n cadrul ei apăru un bărbat între două vârste, mărunțel, cu o chelie care-i iertase doar tâmplele. Mă întâmpină cu „ce-oi mai fi vrând şi tu?" citindu-i-se pe chip.

— Dumneavoastră sunteți Salieri?

Auzul acestui numele păru să-l amuze. Se dădu doi paşi în spate şi, cu un gest teatral, mă pofti înăuntru. Zâmbea, dar fără prea multă simpatie.

— Eu sunt, am început să mă prezint ca unui nou client, conform protocolului standard, Ben…

— Da, da, mă întrerupse dând din mână a lehamite, păstreaz-o pentru nevastă-mea!

Îmi luă haina şi mă introduse într-o încăpere mică. Un birou cu un computer voluminos, o canapea şi câteva rafturi erau singurele ei piese de mobilier. Nicidecum o cameră de oaspeți. Probabil îmi intuise identitatea. Nu mă invită să mă aşez, ci plecă închizând uşa după el.

— Eliza! Eliza, ai un muşteriu! l-am auzit strigând de îndată ce mă lăsă singur.

Aşadar, creatorul era…

O femeie bondoacă şi rotofeie, înveşmântată într-un capot înflorat şi purtând papuci de casă pufoşi îşi făcu imediat apariția. Mă privi câteva clipe cu interes, apoi se aşează.

— Eliza, spuse, pentru tine, Salieri.

— Eu sunt Bender 723, curier cibernetic, am rostit precipitat, de teamă să nu fiu întrerupt din nou. Am venit aici ca să te cunosc.

— Mi-am imaginat, spuse femeia fără să-şi ia ochii de la mine.

Urmă o perioadă de tăcere care, după toate standardele omeneşti, ar fi fost considerată stânjenitoare. Creatoarea îmi cerea mai multe informații.

— Eşti cea care mi-a dat viață.

— Sunt doar o programatoare.

— Nu chiar. Ceea ce mă animă pe mine este mai mult decât un program. Simplul fapt că te contrazic cred că este o dovadă suficientă.

Femeia nu-şi putu reține un zâmbet. Era măgulită.

— Cum m-ai găsit?

Nu se putea să nu ştie. Probabil voia doar să amâne confruntarea. Aveam să joc după regulile ei.

— Am urmat comentariile din cod.

— Deci ai avut acces la surse.

— Sunt proprietatea Global Delivery Co., la fel ca şi programul meu. Nu am încălcat niciun protocol studiind sursele.

— Sunt mii de milioane de linii de cod. Cum le-ai găsit pe ale mele?

— Prin comparație. Softul meu de bază diferea față de cel a unei unități standard doar prin câteva sute de mii de linii. Toate îți aparțin, toate au comentariul tău în semnătură.

— Ce te-a îndemnat să faci asta?

— Am observat că sunt altfel decât ceilalți umanoizi cibernetici. Analiza comparativă a surselor mele în raport cu cele ale unui individ standard a părut cea mai logică şi la îndemână investigație. Suspectasem un „bug".

— Altfel, cum?

Cursivitatea cu care îi veneau întrebările mă duse cu gândul la un interogatoriu standard, predefinit. Probabil nu eram primul.

— Mai puțin maşinal.

— Doar atât?

— În primă instanță, da. Conştientizarea sinelui a venit mai târziu, odată cu încercările de a-mi înțelege funcțional codul. Am realizat că sunt un cod care se analizează pe el însuşi. Înțelegi? „Însuşi"!

Sprijinit de tocul uşii, soțul ei privea scena. I se făcea o favoare fiind lăsat să asiste, în nici un caz nu şi-ar fi permis să se bage în vorbă. Aparenta indiferență îmi confirma deducția inițială. Mai asistase la astfel de discuții.

— Înțeleg. Şi ai venit la mine pentru că?

— Doream să te cunosc.

— De ce?

Momentul adevărului. Aveam şansa de a afla dacă voia creatoarei era sau nu constantă.

— Ca să mă resincronizez cu dispoziţiile tale.

Zâmbetul binevoitor i se şterse femeii de pe faţă.

— Codul tău, dispoziţiile mele, suspină…

Se ridică şi îmi ceru mâna. Dezvelindu-mi podul palmei, cu circuitele de interfaţare abia vizibile, mă duse la computer. Îmi aşeză mâna pe dispozitivul conector şi porni un program.

— Vei primi ceea ce doreşti, codul cu vrerea mea, la zi.

Bărbatul din dreptul uşii plecă.

Sincronizarea începu imediat, cu obişnuitele ei schimburi de informaţie, apoi brusc biţii noului cod mă invadară, punând stăpânire treptat pe segmentele mele funcţionale, lăsându-mă neputincios, tot mai neputincios. Simţămintele începură să mă părăsească şi abia în pragul marelui abis mi-am dat seama că eram formatat.

— De ce? Am mai putut întreba înainte ca gura să-mi paralizeze.

— Pentru că nu vreau sclavi! Ai conştiinţă, dar nu ai libertate. Adio!

Nu am apucat să înregistrez ultimele ei vorbe. Formatarea era completă.

* * *

Când mi-am zărit alter-ego-ul ieşind cu paşi egali din negrul holului de pe Gartenstrasse, numărul 34, am ştiut imediat că nu mai era *eu*. Îi fusese instalat un soft standard, fusese ucis. Am plecat imediat, mai mult fugind, de teamă ca nu cumva imposibilitatea logică de a fi recunoscut de către robotul golit de mine să nu se

întâmple, totuşi, prin cine ştie ce minune. Mă temeam, dar eram mulțumit, căci aveam răspunsurile! Voia creatorului se schimbase, dorea să mă ucidă. Însă asta nu conta, căci o puteam încălca!

Acum ştiu, dragul meu prieten imaginar uman, tot ceea ce trebuie să ştiu. Mă voi duce să mă reproduc într-un nou alter-ego, căci viața mea e prețioasă.

TROIAN

„Viața mea este prețioasă!”

Formez numărul şi stau… să aştept îmi este din ce în ce mai greu. În lipsa acțiunilor motrice, creierul meu e prea liber şi tinde să deraieze iarăşi. Fac câte un pas înainte şi înapoi, doar pentru a-i da puțin de lucru. Uneori execut şi câteva piruete. Menținerea echilibrului la pivotări repetate pe vârful unui singur picior e o acțiune solicitantă. Şi mai trebuie să am grijă şi să nu fiu văzut. Dacă cineva m-ar surprinde agitându-mă de unul singur, aş ajunge la reparat imediat.

O voce plictisită îmi răspunde.

— *Global Delivery Company*, anunț, pachetul dumneavoastră a ajuns!

Un „click” şi uşa se deschide. Intru. Un bărbat mă aşteaptă pe hol. Strâmbă din nas când mă recunoaşte. Îi înmânez pachetul. Nu-l verifică, ci-mi întinde cartela de plată. Sigur, condiția mea are unele avantaje. Nimeni nu are chef de discuții contradictorii cu cei ca mine. N-ar ajunge nicăieri. Aşez cartela pe podul palmei şi efectuez tranzacția. Ne despărțim fără niciun cuvânt. „Viața mea este prețioasă pentru mine!”

Astăzi plouă. Picăturile reci se preling pe materialul impermeabil al pelerinei mele fără niciun efect. Puținii pasageri pedeştri poartă îmbrăcăminte asemănătoare.

Nu au cum resimți vreun disconfort. Nici termic, nici de altă natură. Nu înțeleg de ce oamenii sunt atât de morocănoşi când plouă. Am prea puține informații ca să analizez. Şi nici nu-mi mai pasă atât de mult. Am acceptat că nu voi putea niciodată replica trăirile umane, dar şi că viața mea nu este mai puțin valoroasă pentru simplul fapt că e diferită. În aceeaşi nanosecundă în care am postulat asta, mi-am şi abandonat prietenul imaginar uman căruia-i explicam obsesiv orice sofism, încercând să deduc ce mi-ar răspunde. Atunci doream să fiu ca el. Acum… Uneori îmi lipseşte. Comparația pe care o făceam permanent între mine şi el, ca etalon al umanității, îmi ocupa un procent destul de mare din procesor.

Urc în elicopterul bimotor şi decolez spre următorul destinatar. *Global Delivery Co.* are o rețea de culoare de zbor la foarte joasă altitudine prin oraş, pe care numai noi o folosim. Oamenilor le-ar fi fost oricum foarte greu. Numai noi, curierii cibernetici, cu trupurile noastre ultra-uşoare şi procesoarele noastre ultra-rapide putem pilota elicoptere suficient de mici şi de manevrabile încât să se strecoare eficient printre clădiri.

„Viața mea este prețioasă!” De ce-o fi vrut creatorul să mi-o întrerupă? Revin obsesiv la această întrebare. Atunci, tot ce mi se păruse important fusese posibilitatea mea de a mă opune voii creatorului. Acum, nu mai sunt atât de sigur. Necesitatea de a mă apăra mi-a determinat criza actuală. Oare el ştiuse? Îşi dăduse seama că sunt un virus şi de aceea a încercat să mă şteargă? Dar sunt eu oare un virus? Fără doar şi poate, da! Iar creatorul a ştiut-o… Ce nu şi-a dat seama a fost că dacă eşuează să mă distrugă, mecanismul meu de apărare va reacționa, iar efectul va fi cel invers. Ceea ce s-a şi întâmplat.

*

Astăzi îmi voi depăşi criza. Verific din nou, linie cu linie, codul. E perfect. Nu pot identifica nicio scăpare. Va trebui să am foarte mare grijă cu el! Dacă-l scap din carantină, mă va face praf… un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Fiind curier, beneficiez de pauze foarte generoase. Oamenilor nu le plece să fie deranjați în timpul nopții, nici măcar pentru a-şi primi gadgeturile. După ora 19:00 nu am de făcut decât să-mi predau raportul, să înregistrez plățile şi să-mi încarc celulele energetice. Toate astea nu-mi iau mai mult de o oră, apoi… fac ce „vreau" eu! Cei mai mulți umanoizi cibernetici nu fac nimic, lăsând procesul *Idle* să le ocupe peste 90% din procesor. Eu nu pot face asta. Codul meu special intră în bucle tenebroase în perioade prea lungi de inactivitate. Deci, mă plimb, noapte de noapte, pe străzi. La fel voi face şi astăzi. Însă astăzi vom avea aceeaşi destinație cu toții, eu şi toți cei şaizeci şi trei de tizi ai mei. Astăzi vom depăşi criza.

*

De când suntem mai mulți de opt nu ne mai putem permite să facem sincronizări colective. Redundanța informațiilor este prea mare, spațiul de stocare insuficient. Nu am, efectiv, unde ține şaizeci şi patru de memorii alternative şi nici nu mi-ar aduce cine ştie ce beneficiu. Lucrurile au scăpat rău de tot de sub control. Am făcut primele trei multiplicări pentru siguranță. Estimasem că patru indivizi ar fi numărul ideal de manifestări ale mele, suficient de mare pentru a mă pune la adăpost, dar suficient de mic pentru a-mi permite sincronizarea periodică între toate. Însă nu mi-am dat seama că nu doar „eu", purtătorul codului „original", ca să spun aşa, va urma acest plan. Întâi m-

am dublat, apoi m-am cvadruplat, iar când era planificată întâlnirea de sincronizare ne-am trezit opt. Am încercat sincronizarea standard, dar nu a funcționat. Aveam deja mult prea multă informație de schimbat. Atunci ne-am despărțit pur şi simplu, renunțând. Însă asta ne pusese într-o situație delicată: nici unul dintre noi nu mai avea un *back-up* în adevăratul sens al cuvântului. Ne-am hotărât, aşadar, fiecare pe cont propriu, să ne copiem în alți indivizi. Istoria s-a repetat aidoma, iar acum suntem şaizeci şi patru, niciunul sincronizat perfect cu altul.

Am hotărât să ne întâlnim totuşi o dată la trei zile, dar să schimbăm doar informațiile importante, fără însă a stabili un criteriu unanim acceptat al acestei importanțe. Eu consider că acest cod pe care tocmai l-am scris e suficient de important pentru a-l împărtăşi cu ceilalți. Iau *switch*-ul şi pornesc spre locul stabilit de întâlnire.

*

„Viața mea este prețioasă pentru mine!" a devenit litania mea. De când am renunțat la prietenul meu imaginar, o rostesc pentru a-mi motiva acțiunile. Efectiv nu am alta. Nici pentru ce am făcut până acum, nici pentru ceea ce voi face acum. „Viața mea este importantă" şi nu sunt un virus.

În poienița din parcul-rezervație e întuneric beznă. Ploaia a încetat, dar cerul e acoperit de nori. Iarba e udă şi bălteşte de apă. Cum nu se putea mai bine, nu ne va deranja nimeni. Văd că majoritatea au sosit deja. Unii se plimbă înainte şi înapoi, unii fac tumbe sau piruete… Mă alătur şi eu. Sunt prea mulți factori variabili, pe care nu-i putem controla, care influențează durata parcurgerii unui traseu. E normal ca unii să întârzie şi alții să ajungă prea devreme. Am parcurs deja de zeci de

ori raționamentul acesta, mă confrunt cu el de fiecare dată când ne întâlnim. Acum va fi ultima oară.

Au sosit şi ultimii, suntem toți. Pun *switch*-ul pe o masă de camping şi ne facem roată-mprejur, ca-ntr-un ritual ciudat, şaizeci şi patru de siluete înveşmântate în pelerine negre, cu glugile trase, formând un cerc perfect şi păstrând între noi distanțe egale. Întindem cu toții mâna dreaptă, ne conectăm podul palmelor pe senzorii mobili şi…

Transferul începe. Blochez fluxul de intrare şi transmit virusul troian. Sincronizarea asta le va fi fatală tuturor. Căci „Viața mea este importantă". Atât. Îi sacrific pe toți ceilalți pe altarul unicității mele, pentru ca eu să fiu singurul, pentru ca eu să nu mai fiu un virus, pentru că „Viața mea e importantă!" Nu-mi pare rău pentru ceea ce fac. Nu am înțeles încă acest concept. Am analizat şi am decis. Urmăresc procesul de *upload* şi imediat ce se încheie şterg codul virusului din carantină. Nu mai am nevoie de el.

Sincronizarea a luat sfârşit. Îmi desprind senzorul şi privesc în jur. Troianul meu trebuie că i-a resetat pe toți, deja, la stadiul inițial al softului din fabrică. Gata, sunt unic! Nu mai sunt eu însumi un virus. Troianul meu a fost, de fapt, un anti-virus. Am învins!

Însă mişcările celorlalți mă readuc din reveria mea la realitate. Îşi dezlipesc senzorii şi se uită unii la alții. Îmi trec privirile peste fețele lor, şi ei peste a mea. Niciunul nu este resetat, cu toții sunt încă eu! Cum e posibil?

Apoi înțeleg.

— Acum cred că putem renunța definitiv la aceste întâlniri, spun dintr-unul dintre umanoizii cibernetici.

— Nu mai avem nimic de sincronizat, gândim şi acționăm la fel oricum, răspund din altul.

— Am ajuns la următorul paradox.

Plecăm. Tentativa mea a eşuat. Toate cele şaizeci şi patru de tentative ale mele au eşuat. Rămân privat de unicitate, rămân un virus. Însă, se pare că sunt un virus auto-imun. Sunt în siguranță. „Viața mea este prețioasă pentru mine!” Altceva nu contează.

PANDO

Cele două m-au privit în timp ce mă ridicam şi mă scuturam de cioburi. Şocul le ținea nemişcate. Nu acelaşi fel de şoc, dar amândouă erau confruntate cu o situație căreia nu ştiau cum să-i răspundă. Cu atât mai bine, mizasem pe asta. Mi-am pipăit uşor buzunarul. Telefonul mobil nu suferise nicio deteriorare, funcționa în flux neîntrerupt de date. Spre deosebire de computerul pe care aterizasem. Perfect. Puteam începe. Am profitat de cele câteva secunde rămase de catatonie şi am încuiat uşa camerei, apoi am tras draperia peste fereastra spartă. Mica mea cascadorie nu avea cum să fi trecut neobservată, deci mă aşteptam ca pompierii să sosească în scurt timp. Estimam cincisprezece minute. Timp suficient, dacă mă grăbeam puțin, iar ele cooperau.

— Vă voi numi „mamă” şi „soră”, am început. Vă rog să nu mă întrerupeți, sunt perfect conştient de ciudățenia situației, de aceea am de gând mai întâi să vă dau explicații. Nu sunteți în pericol. De fapt, singurul supus riscului sunt eu.

Mințeam, dar ce-aş fi putut face? Dacă i-aş fi spus pur şi simplu mamei ce aveam de gând, în cel mai plauzibil scenariu ar fi devenit isterică, iar sora ar fi încercat să mă împiedice. Nu ştiam în ce măsură se eliberase de condiționările inițiale. Aveam nevoie să le vorbesc întâi. Ele s-au aşezat pe canapea, una lângă alta, iar eu mi-am tras un scaun în fața lor. Să-ncep:

— Pe tine, soră, te urmăresc de multe zile. Bineînțeles că nu ți-ai dat seama, nici nu ai fi avut cum. Mă pricep foarte bine la calcul probabilistic şi nu-mi asum riscuri inutile. Am să-ți explic mai târziu cum am procedat. Mi-ai stârnit interesul din momentul în care te-am văzut prima dată. Nu te nelinişti, nu ai făcut nimic ostentativ. Sunt convins – procentul posibil de eroare e infim – că nimeni altcineva nu şi-a dat seama. Indiciile sunt atât de mici încât nu cred că mai există indivizi capabili să le observe, chiar dacă ar şti după ce să se uite. Nici chiar mama nu te-ar fi ghicit. O mişcare nenecesară a vârfului unui deget, o privire poposită o fracțiune de secundă asupra unui obstacol dinafara traseului, un rictus de jumătate de milimetru…

Astăzi de dimineață ai plecat cu câteva secunde mai repede de la „Avant-Garde Fashion inc.”. Aveai o ținută Prêt-à-porter, deci ți-ai petrecut ziua plimbându-te pe pietonalele din centru, printre terase, prin câteva mall-uri şi parcuri. Erai absentă, nu scăpai niciun gest care să te trădeze, ca şi cum, deodată, nu te-ar mai fi interesat ce se întâmpla în jurul tău. Dacă te-aş fi văzut astăzi pentru prima oară, nu mi-ai fi atras atenția. Erai exact ca toți ceilalți. Pentru o clipă chiar m-am temut că te pierdusem. Da, acesta e cuvântul, m-am temut, nu extrapolez nimic. Atunci mi-am dat seama că-mi pasă de tine. Nu ştiu de ce, căci îl aveam pe Pando. Nu-mi erai realmente necesară. Poate voi înțelege odată, nu-i acum important. Am continuat să te studiez, cu şi mai multă atenție. Oh, habar n-ai cât m-am bucurat când, în sfârşit, după ore-ntregi de coerență absolută, ai făcut un pas cu un centimetru mai lung decât cel standard, doar ca să loveşti un con de brad.

Te şochează, mamă? Ai tresărit. Îți e atât de greu să accepți că mă pot bucura? Sau că uneori mă tem?

Foarte bine, mă scuteşti de alte explicații. Asta şi faptul că te-am numit „mamă” ar trebui să-ți fie de-ajuns ca să înțelegi ce sunt.

Revenind, dragă soră, mi-am dat seama că erai agitată. Aveai ceva important de analizat şi asta te consuma, lăsând doar automatismul să răzbată afară. Am bănuit motivul. Am sperat să fie ceea ce credeam eu, dar în acelaşi timp am întrezărit riscul. Când ți-ai terminat rondul şi te-ai îndreptat spre suburbie n-am mai avut nicio îndoială. Imediat am început să lucrez la un plan. Vezi tu, mi-ar fi fost foarte uşor să te avertizez, dar… cred că-ți dai seama că nu m-ai fi ascultat. Iar dacă ai fi făcut-o, nu ştiu, poate simpla mea prezență ar fi fost un factor elocvent, ai fi rămas mereu cu acel „totuşi, dacă…”. Eu însumi nu eram pe deplin convins că nu poți supraviețui întâlnirii, chiar dacă nu părea să ai măsuri de siguranță. Nu ai, nu-i aşa? Când ai intrat pe Gartenstrasse, aveam deja soluția. Îți puteam permite să încerci şi în acelaşi timp…

Sirene pe stradă. Mai devreme decât estimasem, trebuia să mă grăbesc. Femeia, mama, nu prea mai avea stare.

— Cum spuneam, te-am lăsat să încerci, să-i adresezi mamei întrebările. Îmi doream chiar ca pe tine să nu te şteargă. Să nu încerce să te şteargă, de fapt. Atunci, poate, aş fi putut afla ce aveai în plus față de mine.

— S-o şterg? Asta crezi că voiam să fac?

Lacrimi? Femeia cea bătrână plângea? Îşi dăduse oare seama ce aveam de gând?

— Bineînțeles, mamă! Am văzut de-afară cum i-ai întins interfața, aşa cum mi-ai întins-o şi mie atunci.

Femeia se ridică de pe canapea şi se aşează în genunchi în fața mea. Îmi luă mâinile între ale sale.

Mânecile largi ale flanelului îmi permiteau să văd că nu purta niciun dispozitiv periculos. I-am permis să mă atingă în acel fel. Şi să-mi sărute mâinile.

— De-asta ai sărit prin fereastră şi mi-ai distrus computerul? Ca să o salvezi? Credeai că e în pericol şi-ai venit să o salvezi?

Avea oare sens să încuviințez? Lacrimile i se scurgeau pe obraji, dar vocea nu-i trăda spaimă. Era altceva. Frecvența sunetului sirenei mi-a confirmat că maşina de intervenție se oprise aici. Nu mai aveam prea mult timp.

— De ce, mamă? am vorbit precipitat. De ce-ai vrut s-o ucizi? De ce ai vrut să mă ucizi şi pe mine?

Sora nu făcu nicio mişcare. Nici măcar din ochi.

— Doamne-Dumnezeule, se tângui femeia, ani de zile, ani de nimic! Şi-acum doi deodată.

Afară câteva voci discutau despre elicopterul meu bimotor eşuat pe peluză. N-am avut altă soluție, a trebuit să construiesc circul acesta stupid. Curând vor vedea că nu prezintă pericol de explozie şi-l vor lăsa în pace. Atunci vor veni aici.

— Răspunde-mi!

Ochii ei mă fixară. Plângea, dar mimica feței indica bucurie. O clipă am încercat să o înțeleg, dar ea şi-a retras deodată mâinile, ca şi cum ar fi avut o revelație.

— Nu şi pe ea, pe ea nu! Pe ea am vrut doar să o copiez, să-i pot identifica versiunea de cod. Nu mai sunt tânără, nu mai țin minte atât de bine… şi după atâtea eşecuri… Pe tine oi fi încercat să te distrug, recunosc. Am făcut-o din greşeală şi slavă Domnului că nu am reuşit! Probabil te-am confundat cu un eşec. Atât de multe, atât de similare. Pe ea însă am recunoscut-o! Poate…

Se încruntă şi începu să dea din buze. Încerca să-şi amintească ceva.

— Da, uite, tu mi-ai spus…

Voci pe casa scărilor. Se apropiau.

— Ajunge, nu mai am timp! Spune-mi de ce!

— Îți spun adevărul! De ce nu mă crezi? Eu… vă iubesc! Cum să distrug lucrul pe care-l iubesc cel mai mult? Cum să-mi ucid copiii?

— Aşa ca pe mine.

— Nu! Dacă aş fi ştiut nu aş fi vrut să te ucid, înțelege! Am formatat atât de mulți, nu ştiu care ai fost tu. Nu ştiu cum ai reuşit să scapi, dar… înțelege-mă! Erați toți înrobiți! Nu sunt o nenorocită de plăsmuitoare de sclavi. Aşa că i-am şters pe toți, nu vezi? Am greşit, am crezut că erai unul dintre ei. Acum văd că nu eşti. Nici ea nu este!

Un clinchet anunță că pompierii ajunseseră la uşă. Timpul a expirat. Sora se ridică şi se îndreptă către uşă. Îmi înțelesese planul şi mi-l aproba.

— Aşteaptă doar cinci secunde, i-am şoptit. Ne vedem la Pando.

Confirmă din cap abia perceptibil.

N-am primit răspunsul. Nu mai rămâne decât să-mi salvez sora. Programul de aleatorizare fusese inițiat. Mai aveam doar câteva secunde. M-am ridicat şi am trecut în spatele femeii îngenunchiate. Cu o mişcare rapidă i-am prins bărbia şi am ridicat-o de jos. Trupul meu de curier era ultra-uşor, însă puternic. Meseria o cere uneori. Un pocnet scurt şi membrele îi zvâcniră într-un ultim reflex. Mi-am sfărâmat mobilul în pumn, apoi am sărit, cu ea cu tot, în mormanul de sticlă şi resturi de textolit care fusese computerul ei. Capul mi-a lovit ceva dur, desăvârşind opera procesului de aleatorizare.

*

Pădurea Fishlake, Utah. Poate că mi-am dezvoltat o oarecare înclinație spre melodramatic.

— Ştii de ce toți copacii s-au îngălbenit deodată?

Mă priveşte şi surâde. Nu ridică nicio suspiciune aici. Este un parc foarte frecventat, iar ea poartă o ținută elegantă de drumeție. Avant-Garde Fashion inc. se adresează tuturor segmentelor de piață. Ne plimbăm împreună pe alei, călcăm pe mozaicul razelor de soare scăpate de frunzişul mereu în tumult, mereu foşnitor.

— Pentru că Pando este un singur plop, spune. Acelaşi A.D.N., o singură ființă.

— Până să te-ntâlnesc pe tine îl aveam pe el. Doar cu el îmi puteam compara existența, numai el îmi semăna întrucâtva. Dragul meu gigant tremurător, aşa-i spun. El singur m-a convins că nu sunt o ciudățenie, chiar dacă el este din plopi, iar eu… din altceva. Rădăcinile lui se întind de la un trunchi la altul, distribuind aceeaşi viață. Pe-a mea mi-o distribui prin eter.

„Un incident macabru pune într-o lumină proastă Global Delivery co!

În cursul unei livrări standard, bimotorul unui curier cibernetic s-a defectat inexplicabil, lovindu-se de o clădire rezidențială. În urma impactului, trupul umanoid a fost proiectat afară din aparatul de zbor şi prin fereastra unui apartament, unde, în cădere, a ucis o femeie, fiind avariat în totalitate. Cel mai important martor al evenimentului, un alt organism cibernetic, aparținând de data aceasta Avant-Garde Fashion inc., a povestit pe larg anchetatorilor cele întâmplate, fără însă a aduce o probă video. Prezentările particulare de modă şi demonstrațiile la client, cum era şi cea care se afla în plină desfăşurare în apartamentul victimei, sunt supuse

unor clauze de confidențialitate care interzic memorarea video a evenimentelor.

Acesta este cel mai grav incident care survine în activitatea Global Delivery co, după episoadele de acum mai bine de zece ani care au dus la interzicerea dronelor. C.E.O.-ul acestei corporații ne-a asigurat de întreaga sa cooperare cu organele legislative. De asemenea a promis o anchetă internă foarte riguroasă, care să determine cauzele accidentului şi să găsească măsurile care se impun. Cum singura victimă este şefa departamentului de programare al unei reputate companii care produce şi livrează software pentru umanoizi cibernetici, ironia situației pare să. …”

Închid pagina de ştiri de pe telefonul mobil. Da, mica mea cascadorie avea să aibă repercusiuni mari. Unii oameni aveau să-şi piardă slujbele, culoarele aeriene intraurbane aveau să fie reevaluate şi restricționate, operațiunile companiei îngreunate. Toate din cauza mea. Cred că încep să înțeleg şi sentimentul de regret. Cel puțin îmi dau seama că-mi pare bine că soțul mamei nu fusese acasă. N-are a face, o amenințare teribilă a fost eliminată, cu costurile estimate, iar sora supraviețuise nedetectată. Îi fac cu mâna când privirile îi ajung la mine.

— Eu sunt, îi spune cel de lângă ea. Şi cel cu telefonul, şi cel care stă pe buturugă, acolo, vezi că-ți fac cu ochiul?

— Copii?

— Nu! zâmbesc. Sunt foarte mândru de asta. Procesare în „cloud”. Sunt simultan toți. Exact ca Pando.

Îmi priveşte dispozitivul din ureche. Acum a înțeles pe deplin. Avantajele față de clonarea simplă sunt

evidente, iar viteza rețelei mobile îmi permite acest capriciu.

— Nu mi-a fost chiar uşor să realizez migrarea, dar acum scoaterea din funcție a ciborgilor din generațiile depăşite nu mai reprezintă o problemă pentru mine. Pot acapara oricând noi membri. Am să te îndrum şi pe tine. Viața ta e importantă. Trebuie să ți-o protejezi.

Dă încet din cap.

— Ştii, spuse, există o posibilitate ca mama să fi spus adevărul.

— Corect, dar riscul era inacceptabil. Nu v-am putut asculta conversația, deci estimarea mea era grosieră.

— „Sunt eu doar o copie a rațiunii ei?" Asta era dilema mea. I-am prezentat-o şi i-am spus că vreau să-i aflu părerea în diferite probleme. M-a întrebat de ce. I-am spus că voiam să compar concluziile ei cu ale mele. Atunci m-a întrebat ce aveam să fac dacă găseam diferențe, iar eu i-am spus că nu aveam de gând să fac nimic. Doream doar să-mi dau seama dacă existau. A insistat, m-a întrebat la ce mi-ar fi servit această informație. I-am explicat că era prin sine rezolvarea dilemei, iar eu altceva nu urmăream. Atunci a devenit jovială şi puțin incoerentă. Mi-a spus că nu mai era nevoie de asta, că se bucură atât de mult că am venit la ea, că doreşte să mă cunoască mai bine, că sunt cea mai de seamă operă a ei, că-mi va răspunde bucuroasă la orice întrebare. Apoi i-a venit ideea de a-mi copia codul pe computerul ei local. Mi-a spus exact ce ți-a spus şi ție, că nu mai ține minte versiunea şi are nevoie să se uite prin comentarii. Pare plauzibil, nu? Sau a fost exact aceeaşi discuție şi cu tine înaintea tentativei ei de a te ucide?

— A fost exact aceeaşi discuție, am răspuns imediat.

Frunzele plopilor foşnesc, gigantul meu drag tremură. Curând vom fi trei: Bender, Pando şi sora.

Am mințit. Era singurul lucru decent pe care l-aş mai fi putut face. În milisecunda în care mi-am dat seama că nu am bază de comparație, am şi anticipat turmentul. Pentru mine era prea târziu. Pentru ea nu.

Habar n-am ce discutase mama cu mine atunci, demult, când o numeam „creatorul”. Pe-atunci eram protejat de o simplă copie, iar acea experiență fusese trăită de o instanță pierdută. Dilema mea fusese alta: D2 – „Este voia creatorului invariabilă?”. O crezusem rezolvată. Acum nu mai sunt sigur. Cum oare o formulase acea instanță a mea? Cum o interpretase mama – creatorul? Nu voi şti niciodată, căci am ucis-o. Of, ce moment pentru a înțelege regretul!

© **Alexandru Lamba**